

Een lang verhaal kort

door

Esther Dageraad

Een mini-roman met in de starring hoofdrollen:

Thierry Plisson/van Sliedrecht en Anja Eijssens

Surprise....!

ter gelegenheid van 2 (en 5) december 2017

(-:

Hoofdstuk 1 : genoeg

“Ik heb hier echt zó genoeg van Thierry!”

Zo. Daar. Het was gezegd.

De boodschap werd geserveerd als een grote bel cognac.

De atmosfeer in de kamer was ineens net zo amberkleurig zoet met een te verwachten warme scherppte op de tong

Thierry liet de boodschap eerst maar eens voor zijn ogen rondwalsen.

De boodschap kwam bepaald niet als een verrassing.

Was niet eens onwelkom.

Misschien was dat laatste ook wel de reden dat geen van beiden de behoefte voelde om meteen iets te zeggen, of te doen. En ook al bleef iedere reactie uit, toch was het geen bevroren moment, waarin alles stil lijkt te staan.

Nee, er *hing* niet eens een gespannen geladen harde kille stilte tussen hen in!

Wat er voelbaar door de kamer golfde was een van de meest levendige warme soepele zinnenprikkelende vormen van..... Tja..... van wat?

Van iets onzichtbaars, ontastbaars.

Vreemd?

Het was alsof de ‘fles’ al een tijdje geleden samen gekocht was .

Ze wisten allebei dus prima dat hij er was.

Ze hadden kennelijk stilzwijgend overeengekomen dat hij een tijdje ergens in de achtergrond op een tafeltje zou staan, wachtend op die bijzondere gelegenheid, waarop ze hem samen zouden proeven.

Ze wisten ook, als die geest eenmaal uit die fles was, geproefd en gedeeld, dan zou het leven een andere wending nemen.

“Dat was dus nu.”, dacht Thierry, terwijl hij via de grote spiegel de zo vertrouwde kamer met die prachtige lange blonde vrouw daarin, opeens zag zoals hij het allemaal nooit eerder werkelijk had gezien.

Anja zag dat Thierry zijn lange zwarte haar los schudde en het weer op zijn plaats duwde met zijn zonnebril.

Voor die karakteristieke manoeuvre had hij echt al jaren geen spiegel meer nodig.

Maar de spiegel was *wel* nuttig, om via een nano-seconde van oogcontact aan elkaar te bevestigen..... “Praten? Dat komt zo wel.”

Anja ging verder met het uittrekken van haar jack en haar leren zwarte laarzen.

“Was hier *moed* voor nodig geweest?” vroeg ze zichzelf af met een vreemd nieuw vlinderachtig gevoel onder haar middenrif.

“Nee.” stelde ze vast toen de ristsluiting eindelijk meegaf en ze haar linkerlaars in haar handen hield.

“Nee, er was verrassend weinig moed voor nodig geweest!”

Met een glimlach bemerkte ze dat ze nu weliswaar op kousenvoeten stond, maar dat ze nog nooit zo stevig in de schoenen van haar eigen intuïtie had gestaan.

Wat er nu ook nodig zou zijn..... ze wist gewoon.....het zou er vanzelfsprekend zijn.

Thierry werd ondertussen ook wat in beslag genomen door zijn eigen gedachten, die kwamen en gingen.

Hij vond het apart om te merken dat hij enerzijds *niet* had geweten dat dat bijzondere moment wel eens vandaag had kunnen plaatsvinden en anderzijds het eigenlijk *altijd* geweten had dat het nu zou zijn.

“Kan zoiets? Kennelijk.”... hij liet het los.

Hij merkte in zichzelf op dat hij ergens steeds verwacht had dat *hij* die fles op een dag zou openen.

En toch, op het moment dat Anja het deed, voelde het zo natuurlijk *dat* zij het deed, dat iedere andere mogelijkheid hem nu volstrekt bizar voorkwam. Natuurlijk zou zij het zijn!

Het zijn toch de vrouwen die nieuw leven de wereld in helpen?

Waarom zou dat in dit geval anders zijn?

Iets weerhield hem ervan om zich nu om te draaien en dat gesprek aan te gaan.

Dat beeld van die bel cognac stond hem zo levendig op zijn netvlies, dat hij dat letterlijk maar even aanpakte, om het allemaal in de warmte van zijn aandacht wat rond te draaien en voor te verwarmen.

Zelf had hij niet door, daar hij echt iets in zijn handen nam.

Maar Anja zag dat hij ertoe overgegaan was om gedachteloos met een exemplaar van hun nieuwste CD te spelen. Hij draaide het af en toe om en streek er met zijn duimen overheen, duidelijk diep in zijn eigen wereld verzonken.

Anja vroeg zich af, hoe lang ze nu al samen optrokken.

In tijd gemeten, kon ze het absoluut zo snel niet nagaan. Dagen, weken, maanden en zelfs jaren van intensief samenwerken en samenleven, versmolten in haar geheugen in elkaar tot een amorf hoopje nietszeggendheid.

Maar het was 7 CD's, 5 nummer 1 hits, 5 wereldwijde stadiontours met een 'volle bak' in 120 landen en vijf seizoenen van de out-of-this-world-real-life t.v.-serie.

De planeet Xermes lag *totaal* aan hun voeten. Alles wat zij nu maakten vond binnen een paar dagen zijn weg naar een paar miljoen fans. Hun stijl werd ongeëvenaard gevonden, een nieuwe muziekstroming, nee.. *cultuurstroming*... was geboren, dankzij hen, met hun band..... Impact.

Dat hun band twee leadzangers had, een mannenstem en een vrouwenstem, kwam wel vaker voor.

Dat de songs meestal up-tempo zijn en ietwat aan de ruige kant, met af en toe een langzaam nummer ertussendoor, met veel prachtige virtuoze gitaarsolo's, was ook geen nieuw verschijnsel onder de twee zonnen in het stelsel.

Maar de 'out of this world' stijl songteksten, videoclipps en bijzondere *special effects*, compleet met een eigen t.v.-serie... *dat* is waar Impact de werkelijke unieke impact op alle Xermessianen had gekregen. Van jong tot oud.... iedereen was mateloos gefascineerd door het kunnen meeleven met leadzangers Anja en Thierry, die.. geheel undercover, *nog* een leven op een andere planeet erop nahielden. Een achtergrond die de inspiratiebron vormde voor al hun werk op Xermes.

Anja was dankbaar.

Haar leven nu was alles waar ze ooit van had durven dromen en meer.... een knappe vent, fijne vrienden en collega's, enorm veel succes en plezier in haar werk, trotse ouders en een zus, meerdere fijne huizen, veel reizen en mooie spullen genoeg voor meerdere mensenlevens...zoveel zelfs dat ze het plezier kende om ervan te kunnen weggeven.

Terwijl nu Anja degene was die wat dieper in gedachten verzonken leek te zijn, draaide Thierry zich op zijn draaistoel om en keek eens goed naar die prachtige vrouw, de spil van zijn huidige bestaan.

Lang had hij gewoon geen echte 'match' gevonden. Was er niemand die zijn unieke energiemix lang om zich heen kon velen en.. vice versa.

Ja.. de maten van de muziek..sommigen...maar een vrouw?

Nee. Dat waren allemaal geen blijvertjes.

Want tja, wist hij wel.....half Aardling en half Xermiaan zijn, *dat* levert een boeiende mix op met interessante, niet altijd eenvoudige, uitdagingen om het hoofd te bieden.

Maar de dag dat hij lichtje *omhoog* moest kijken om Anja in de ogen te zien, was de dag die '*het begin van de rest van zijn leven*' markeerde.

Zij was alles wat hij was, een getalenteerde lead-zanger en songwriter, lang, opvallend en door de wol geverfd.....maar op *de* cruciale punten *precies het omgekeerde*, zodat de match wel 'in heaven' gemaakt moest zijn.

Ook zij was voortgekomen uit een Aardling en een Xermiaan..maar dan *net omgekeerd*.

Zijn moeder en haar vader kwamen van Xermes, zijn vader en haar moeder van de planeet Aarde.

Anja bleek na die eerste ontmoeting wel over te halen om zich tijdens een korte clubtoer in de licht obscure muzieksceen op Xermes bij Impact aan te sluiten voor een paar optredens. Voor de lol.

En Impact experimenteerde met het eigen maken van een paar van *haar* nummers en de mannen hadden groot plezier in het verkennen van de mogelijkheden van dit nieuwe, eigen geluid.

Op een dag bleek een echte platenbaas van een groot label aanwezig te zijn in een van die duistere tenten. Die man was eigenlijk gekomen voor het vrijgezellenfeest van een vriend, maar had zijn aandacht al snel bij die twee stemmen, die zo bijzonder met elkaar kleurden in dat vrijbuitersbandje met die ongebruikelijke sound.

Vanaf daar stapte Impact in een rollercoaster die zijn weerga niet kende.

De beslissing voor Thierry en Anja om samen te leven en samen te werken werd niet eens zozeer genomen, als wel in gang gezet alsof er nooit een andere keuze had bestaan.

Het geluk wilde dat de platenmaatschappij net een onconventionele nieuwe producer had aangetrokken, die de bijzondere eigenschappen, talenten, ideeën en het speelplezier van de band wist aan te lichten en op te stuwen tot grote hoogte.

'Out of this world', de eerste single, stond 12 weken lang planeetwijd op nummer 1.

"Een Xermiaan, ouder dan 3, die het niet kan meeneuriën, is een dove Xermiaan" grapte Thierry wel eens.

Het bleek dat de Xermianen hevig geïntrigeerd waren door hun banden met de planeet Aarde, waar het leven zo verschilt van wat ze gewend zijn, zelfs al zien de mensen er min of meer hetzelfde uit.

Op Xermes is geen ratrace en geldt niet het 'recht van de sterkste'.

'In loondienst zijn' is een onbekend verschijnsel, evenals 'werkloosheid' en 'uitkeringen'.

De aansturing van gemeenschappen gebeurt niet centraal met 'regels en wetten' maar via een

zelfdenkend zelfsturend systeem in totale vrijheid. En (dus) bestaat er niet zoiets als 'een ambtenarenapparaat'.

Er is zelfs geen economisch systeem, waar geld in rondgepompt wordt en belastingen worden geïnd en besteed.

Voor aan Aardling is de maatschappijinrichting op Xermes net zo onvoorstelbaar, als omgekeerd. Maar..... in tegenstelling tot de meeste Aardlingen, zijn Xermianen *wel* heel erg nieuwsgierig naar andere systemen en *altijd* op zoek naar inspiratie die het leven mooier kan maken en beter kan doen werken.

Op het moment dat Thierry opstond om naar Anja toe te komen, aan de andere kant van de kamer, glimlacht Anja naar hem en strekte een hand ter verwelkoming naar hem uit.

Zonder een seconde twijfel versnelde hij zijn pas, nam haar hand en samen belandden ze in een innige omhelzing.

Na een kus op haar voorhoofd, nam hij het woord:

"Ja lief, het is de hoogste tijd om een paar fundamentele veranderingen door te voeren, hè?"

Met een plagerige aai over zijn bol, waar hij altijd een hekel aan heeft, (terwijl hij het toch niet zou willen missen op zijn tijd) beaamde ze grif:

"Ja Thierry, grondig een deel van onze afkomst verkennen en onze bevindingen delen is een ding, maar gillend aan ons dubbelleven onderdoor gaan, dat moeten we toch wel zien te voorkomen."

Maar voordat ze echt in konden gaan op de vraag 'hoe', werd er discreet op de deur geklopt door hun privé-piloot. Hun warp-toestel stond klaar op het dak voor vertrek naar de Aarde.

Verschrikt keken Anja en Thierry op de klok..... Jeetje, de tijd was zo vlug gegaan!

Het was maar zo kort na hun optreden dat Anja erover begonnen was!

En ze hadden *zoveel* tijd nog gehad voordat ze klaar zouden moeten staan om opgepikt en weggebracht te worden!

Was die tijd al mijmerend zomaar opeens voorbijgegaan?

Gelukkig wisten ze wel dat ze nog een uurtje zouden kunnen praten, op weg naar de Aarde, maar toch.... ze hadden allebei wel graag al iets meer erover gezegd, hier, waar de geest nu uit de fles was gekomen.

Nu was dat moment echter even voorbij en werden ze beiden in beslag genomen door de normale praktische vertrekbesognes.

Die behelsden voor deze reis nooit 'Heb ik alles bij me wat ik daar wil gebruiken', maar vooral 'Heb ik alles achtergelaten wat niet op Aarde thuishoort'.

Tien minuten later liepen ze hand in hand, zoals vele keren daarvoor, naar het lanceerplatform. Ze begroetten de vluchtsteward en de piloot en namen plaats in hun luxueuze zwarte relaxfauteuils. En hoewel ze best nog een uurtje hadden *kunnen* praten, had het zachte schudden en het sonore gezoem op de achtergrond van het toestel hen binnen 10 minpunten stevig n slaap, zoals zo vaak gebeurde. Met zo'n bestaan leerde je wel je rustmomenten te pakken....

De vluchtsteward en de piloot, allebei volbloed Xermiaan en beiden vanaf het begin betrokken bij alle interplanetaire reizen, keken elkaar eens aan.

Iedere Xermiaan beschikt over een ingebouwde antenne die feilloos energiepatronen registreert en

interpreteert.

Ze wisten dat er veranderingen op til waren.

Ze wisten ook, dat het te maken had met deze bijzondere trips.

Ze hadden natuurlijk ook beiden uit de eerste hand meegemaakt hoe zwaar het Thierry en Anja tegenwoordig viel om hun unieke leefstijl vol te houden.

“Tja”, zei Hinze, de vluchsteward, “zo’n undercover-dubbelleven kun je waarschijnlijk ook niet *eindeloos* volhouden, hoe goed het op de achtergrond ook georganiseerd is.”

“Nee”, zei Damcheck, de piloot, die zijn handen en aandacht nu nog even volledig vrij had.

Totdat het systeem aangaf dat de aardmaan in zicht kwam, ging deze hele warpvlucht immers op de autopiloot.

Hij ging er dus maar eens uitgebreid voor zitten om de inns en outs van het undercover-dubbelelevenschema van Thierry en Anja met Hinze door te lopen.

“Het past allemaal ook maar net en precies.

In hun aardleven zijn ze, van wat op aarde maandag t/m donderdag heet, allebei aan het werk in loondienst in Rotterdam. Zij administratief bij een woningcorporatie, hij als ambtenaar bij de sociale dienst.

Op donderdagavond rijdt Thierry dan met Anja en konijn Pipperd naar hun 2^e huis in Frankrijk, waar ze dan weer op zondagmiddag vandaan vertrekken.”

“Dat is, voor een gemiddelde Aardling al een druk programma” bracht Hinze in.

“Ja, maar voor Thierry en Anja is het nog maar een klein onderdeel van een veel drukker bestaan op Xermes. Want, in de perioden die de Aardlingen ‘de nacht’ noemen, tijdens hun slaap... leven ze hun leven op Xermes!

Optredens verzorgen, nieuwe songs schrijven, aanvullend commentaar geven op de real-life beelden die bij hun dagelijkse Aardlingbezigdheden zijn opgenomen.”

“Het is maar goed dat er 1 Xermes week in 1 Aard-nacht gaat” merkte Hinze op.

“Ja, maar dan *nog* is het af en toe een logistieke nachtmerrie, vooral omdat.....” en aansluitend riepen ze in koor met een diepe stem :

” Thierry en Anja weten op aarde helemaal niet dat ze een dubbelleven leiden!”

Het was de zin die altijd volgde op de herkenningstune van het t.v.-programma ‘Out of this world’, waarna iedere kijker meegenomen werd in de avonturen op Aarde van de twee hybride helden.

Iedere Xermiaan was zich nogal bewust van de ‘Prime Directive’.

De richtlijn dat een soort met een hoge graad van ontwikkeling, sociaal, spiritueel en/of technologisch, daarmee geen verstoringen mag creëren in het natuurlijk verloop van de ontwikkelingen van een andere soort.

‘Bestuderen’ mag, maar ‘verstoren’ mag niet.

Niet altijd eenvoudig om daar goed mee om te gaan, want de grens tussen een ongewenste verstoring en een gewenst inspiratiemoment met wederzijds belang is niet altijd even goed aan te geven.

Opeens klonk uit de centrale computer het signaal dat de aardman zicht komt.

Dat was voor Damcheck het signaal om naar de cockpit te gaan en vandaaruit zich actief met de navigatie van het laatste stuk te gaan bemoeien.

Niet meer in warp, de snelheid waarmee de vele lichtjaren tussen Xermes en Aarde in een paar uur afgelegd kan worden.

Maar nog wel 'verhuld, zodat Aardlingen het voertuig niet kunnen horen en zien.

Terwijl Damcheck zich over de kosmische stralingssituatie rond de aarde boog en het actuele weer boven Noord-Frankrijk, rekte Hinze zich nog even uit.

Hinze hoeft Thierry en Anja pas even wakker te maken, als Damcheck het toestel in een stabiele baan om de aarde had gebracht, voor een laatste check voordat hun Xermes-vergetelheid wordt geactiveerd.

Zelden had hij zo'n gemakkelijk baantje gehad als vluchtsteward.

Met twee meesttijds slapende passagiers, valt er weinig service aan boord te verlenen.

Maar ja, af en toe waren er wel situaties geweest waarin het handig was dat er twee Xermianen aan boord zijn, om een en ander voor die twee recht te helpen breien, in hun Aardetijd.

Want dat Anja en Thierry zolang ze binnen de Aardse dampkring zijn, totaal geen herinnering hebben aan hun leven op Xermes, heeft zeker zo zijn nut, maar heeft ook al een paar keer voor wat bijzondere situaties gezorgd, die toch even in lijn met de Prime Directive opgelost moesten worden.

Thierry merkte het al aan het veranderde geluid en werd uit zichzelf wakker en rekte zich uit.

Met een kus maakte hij Anja wakker:

"We zijn er weer, schat."

Na een korte check, door Hinze uitgevoerd om te zien of ze er echt klaar voor waren, liepen ze hand in hand naar de transporteur, die hen veilig slapend in hun bedje in Marconne zou doen belanden.

Met een weinig spannende dag voor de boeg..... bijtanken van alle vermoeienissen, waarvan zij *binnen* de dampkring *dachten* dat die *alleen* in Rotterdam opgedaan werden....

Maar ja, zo vaak als zij tegenwoordig een *extra* slaapje nodig hadden en dan *nog* niet echt uitgerust waren...

Hinze vond het ongelooflijk dat de Xermes vergetelheid kennelijk zo goed werkte, dat niemand argwaan kreeg of *dat* nou wel de werkelijk reden was.....

Hoewel... *niemand*....?

Die avond, weer veilig terug aan boord van het warpstestel, besloten Thierry en Anja toch meteen een paar dingen te regelen, want anders zouden die fundamentele wijzigingen er *nooit* van komen. Voor de rest van de Xermes week cancelden ze alle afspraken.

Er waren geen concerten gepland voor die week, slechts wat interviews een fotoshoot en doorpass-sessies voor nieuwe kostuums. Dus dat kwam eigenlijk wel mooi uit.

Ze vroegen Damcheck hen af te zetten bij hun 2^e huis op het eiland Vindigo, zodat ze daar in een ontspannen sfeer eens met zijn tweeën wat orde op zaken konden stellen.

Hoofdstuk 2: Vindigo

Thierry keek vanaf het balkon uit over de blauwe vallei.

Met zijn grijze rotsformaties, blauwachtig glanzende eucalyptusbomen en de glinstering van de rivier onderin het dal, deed het vandaag zijn naam werkelijk alle eer aan.

Een paar grote witte vogels trokken kort zijn aandacht, omdat ze zo mooi afstaken tegen de heldere lucht.

In de tuin stoven een paar kleine buideldieren met flink veel kabaal achter elkaar aan.

Voorjaar op Vindigo.

Hij zuchtte eens diep....

Hij besepte dat áls er een plék in dit Universum was die hij 'thuis' noemde, dat het toch wel dit prachtige witte huis met de rode bolle daken was.

Niet alleen omdat het huis al vele jaren door zijn Xermiaanse familie in gebruik was en hij er zoveel rijke en gekoesterde herinneringen aan had.

Hij wist *ook* dat het in zijn huidige hectische bestaan, het de enige plek was waar hij zich *echt* en *totaal* kon ontspannen.

Anja leunde door de openstaande deur van het balkon naar buiten en vroeg of hij zover was.

Hij kwam meteen en ging in de televisiekamer op de bank zitten.

Anja had kennelijk al wat voorwerk gedaan.

Ze logde soepel in op het netwerk en riep een filmpje van 20 minuten tevoorschijn, een compilatie van 5 seizoenen 'out of this world'.

Normaal gesproken keken ze er zelf maar heel weinig naar.

Ze beleefden nou eenmaal het meeste plezier aan het schrijven van nieuws songs en optreden voor een enthousiast publiek met de band, steeds afgewisseld met een paar dagen op Vindigo.

En hoewel ze op Aarde geen herinneringen hadden aan hun bestaan op Xermes, beschikten ze op Xermes in principe *wel* over hun hele geheugen.

Ze hadden dus *wel* een vrij goed beeld van hoe hun dagen op Aarde eruit zagen en wat ze daar zoals meemaakten.

Het leverde wel de meeste input op voor het schrijven van hun songs.

Maar doorgaans was hun vrije tijd op Xermes gevuld met kijken naar de fijne aspecten van hun leven *op Xermes*.

Maar ja, met de geest uit de fles..... moest die gewoonte om op Xermes eigenlijk maar *niet* te diepgaand naar de bezigheden op Aarde te kijken, maar als eerste op de schop.

En dus keken ze 20 minuten naar 'zichzelf', naar de jaren van hun leven samen op Aarde, maar nu toch met de ogen van een ander.

Het was stil. Geen van beiden zei iets, maar de gezichten spraken boekdelen.

Wat *viel* er te zeggen?

Het was Anja die het eerst de brok uit haar keel weg had gekregen en zachtjes zei:
" *Niets* hiervan is in scene gezet....toch?"

Thierry wist meteen dat ze doelde op wat sommige Aardse t.v.-programma's inderdaad wel doen: extra drama in scripts creëren, stiekem extra uitdagingen voor de deelnemers inbouwen en dan in de montage een klein voorval opblazen tot epische proporties.

Alles voor de kijkcijfers en de commerciële belangen daarachter.

"Nee", zei hij vrij schuchter, "volgens mij klopt wat we hier zien echt wel aardig met hoe we daar onze dagelijkse dag echt invullen."

"En we doen dit zo uit onze eigen vrij *wil*....?"

Anja schudt het hoofd en loopt even weg naar de keuken om twee sapjes te halen.

"Nou ja....." begon Thierry, terwijl hij een peer van de fruitschaal pakte en begon te schillen, meer om zich een houding te geven dan omdat hij echt trek had.

Ze wisten allebei dat dit 'vrije wil-' aspect een behoorlijk 'glad ijs' terrein is.
Met vele precare vragen waar niet maar zo een antwoord op te geven is.

Want wat *is* vrije wil?

Kun je het vrije wil keuzepalet van een Xermiaan eigenlijk wel vergelijken met de vrije wil –range waar een Aardling bekend mee is?

En ja.. het leven van Aardlingen tonen aan Xermianen zoals het is, *dat* dóen ze uit vrije wil.
Het levert niet alleen voor henzelf plezier en veel succes op Xermes op natuurlijk.
Het levert de Xermianen *ook* grote dankbaarheid op dat ze hun maatschappij en hun planeet zo hebben ingericht zoals het is ingericht.
Het werk van Thierry en Anja vormt een educatieve impactvolle reminder van alle aspecten van het leven die op Xermes erg hoog in het vaandel staan:
Vrijheid, samenwerking, mentale en fysieke gezondheid, bewustzijn, compassie en begrip, zorgzaamheid, hulpvaardigheid, onderlinge harmonie, talenten maximaal benutten en ontwikkelen....

Maar hoe *ethisch* is het om *zelf* die vergelijking wel te maken en dan zeer dankbaar te zijn voor *in-grotere-vrijheid-en-harmonie-te-leven....*en tegelijkertijd, dankzij het respecteren van de Prime Directive, de mensen op Aarde *niet* de keus voor te leggen om van dit (en mogelijk andere voorbeelden) kennis te nemen?

Was het niet juist een teken van de Xermiaanse beschaving dat als je vond dat je iets ontdekt had wat *echt* de moeite waard was, dat je dat *deelt* met wie er ook maar belangstelling voor zou hebben?

"Lief," verbreekt Thierry de geladen stilte," Ik vind het heel moeilijk om hiernaar te kijken! Ik heb me geloof ik nog nooit zo verscheurd gevoeld tussen mijn Xermiaanse kant en mijn Aardlingkant als nu op dit moment."

Hij springt opeens op en gaat druk lopen ijsberen.

“Ik moet **écht** even wat doen, even fietsen ofzo, een boodschapje halen...ga je mee?”

“Toe maar, schat, ga maar even. Ik blijf liever even hier. Ik heb de puf niet en moet ook even wat op een rijtje zetten. Maar ik zie je straks wel, OK?” zei Anja liefdevol en zorgzaam, maar ook met iets van bezorgdheid in haar stem.

Zelf ook half Aardling en Xermiaan, *voelt* ze de verscheuring in zichzelf ook ineens om zich heen grijpen, zoals een oud laken ook weinig meer nodig heeft dan een klein beginnetje om razendsnel doormidden te gaan.

Mooie boel!

Waar het oorspronkelijk de bedoeling was om al hun roots te kennen en harmonieus te integreren in hun dagelijkse bestaan, voelt dat nu ineens als een totale en compleet *unfaire mission impossible!*

Dat Thierry nu *zó* opsprong, zoals hij zo vaak op Aarde doet, als hij zich gefrustreerd voelt in zijn vrijheid en menslievendheid en hij die creatieve energie dan maar in goede banen probeert te leiden via lijfelijke beweging, *raakt* haar vandaag..... diep.

Ook een beetje onthand met zichzelf, besluit ze wat bloemen te gaan plukken in de tuin.

Tegen alles en iedereen, maar vooral zichzelf, loopt ze wat voor zich uit te foeteren in de tuin. Het schaartje wat ze gebruikt knipt met wat meer venijnigheid dan strikt noodzakelijk is om door deze dunne bloemsteeltjes heen te komen.

“Tjongejonge..... ik *dacht* dat we het erover zouden gaan hebben hoelang we nog met die trips naar de Aarde *dóor* zouden gaan!

Ik *wist* dat het ons te ver aan het uitputten was en dat we eigenlijk wel genoeg materiaal hadden verzameld om wel 10 Impact's mee op tournee te sturen voor de rest van ons leven!

Laat ik nou *gedacht* hebben dat de enige morele hobbel die er te nemen was, in de real-life t.v. serie zat, die de mensen hier erg zouden kunnen gaan missen!”

Ze struikelt bijna over een steen en laat van schrik de schaar uit haar hand vallen.

“NOU JA! Bega ik *hier nou ook al* bijna een stom ongeluk!”

De tranen biggelen over haar wangen van pure frustratie.

“OK.... ik geef het op!” en ze laat zich languit in het gras zakken.

“Help me!” herhaalt ze 3 keer in gedachten en sluit haar ogen.

Ze valt in slaap en gaat in haar droom verder met het verzamelen van bloemen voor een boeket.

Op iedere bloem, ziet ze, hebben de rupsen op wel ergens een smileyface patroon uitgeknabbeld.

Als ze een enorme kleurrijke bos ervan bij elkaar heeft, vraagt ze zich af waar ze *die* nou eens neer zal zetten.

Voor haar geestesoog doemt een bekende tafel op.

Het is hun keukentafel..... in Marconne.

Zelfs in de droom voelt Anja de verwarring....

Op Xermes droomt ze immers *nooit* van de Aarde!

Is het dan wel een gewone droom, of is het een visioen?

Kennelijk kon ze deze wat-het-dan-ook-was even op pauze zetten om zich dit te realiseren en er vervolgens weer helemaal in op te gaan.

Ze ziet zichzelf een maaltijd koken in Marconne met de bloemenvaas op de achtergrond als er opeens

een prachtige grote kleurrijke vlinder op haar schouder landt.....

En even later.....

.....een andere op haar arm.....

Dan...

nog een op haar hoofd!

Als ze zich omdraait, blijven ze rustig op haar zitten.....

en ziet ze er nog tientallen meer van in de lucht.

De droom wordt vaag en ze merkt dat ze weer terugkomt op Xermes, met haar bewustzijn.

Een beetje in de war dat ze zomaar in de tuin in het gras was gaan liggen, krabbelt ze weer overeind.

Bloemen?

O ja..... daar liggen er een paar.

Waar is dan de schaar?

Ze kijkt en glimlacht....

Op de schaar, die vlakbij haar in het gras ligt, zit heel rustig en stil.....

een grote oranje vlinder.....

Het tuinhek piept, Thierry is weer thuis.

“Wat me nu toch gebeurd is...moet je horen...” zegt hij.

Hoofdstuk 3: De producer

Het kantoortje van Barin Oni, de producer van Impact, is een vreemde mengelmoes van stijlen, qua kleuren en meubilair.

Daar stoort niemand zich aan die bij Barin in een van zijn fauteuils mag plaatsnemen, want... ze zitten stuk voor stuk zo heerlijk, dat iedereen het meest van de tijd met de ogen dicht zit.

Ach en *dat* heeft hij dat ook weer het liefst, want als *muziek* je werk is, wil je toch ook dat de oren ontspannen open staan, toch?

Niet *alleen* bij het uiteindelijke resultaat, is duidelijk Barin's motto.

“Als je elkaars stilte en stem niet goed kan verdragen”, vindt hij, “moet je de gaten in het sociale behang *zeker* niet gaan opvullen met muziek.” is een van zijn veelgebruikte quotes.

Net als: “ Ik produceer *muziek* en dat is *noch* een slagersmes, *noch* een velletje om een lege worst appetijtelijk mee te maken.”

Luisteren is dan ook Barin's kernkwaliteit en hij kan *daaraan* nu zijn hart ophalen met Thierry en Anja, die enigszins nerveus bij hem zijn gekomen.

Anja doet eerst het verhaal, zodat Barin weet welke geest er uit de fles is gekomen en welke vragen dat bij hen heeft opgeroepen.

Thierry kijkt extra goed hoe Barin reageert als het bloemen-en-vlinderverhaal wordt verteld.

Want *echt* op zijn gemak met dat soort zweverige zaken is hij zelf niet!

Mocht Barin de wenkbrauwen wat al te zeer fronsen, dan *kon* het nog wel eens zijn dat Thierry zijn fietsverhaal inslikt of drastisch tot de kern terugbrengt.

Maar Barin verblijft of verbloost niet, straalt zijn eigen rustige hartelijk energie uit als altijd.

Als hij Thierry aankijkt en hem aanmoedigt: "....en toen kwam jij thuis....", voelde het ongeveer als een dikke rode loper opwandelen bij een mooi hotel na een vermoeiende dag....

Zijn zorgen over '*wat zal Barin wel niet denken*', kon hij als zware koffers loslaten.

Bij iedere stap voelde hij zich gedragen op zijn warme betrokken aandacht.

Natuurlijk bouwde hij het verhaal wat op, met details over zijn fiets en de route die hij nam.

Al was dat uiteraard allemaal hooglijk bijzaak.

Toen hij bij het deel van de ijssalon aankwam in zijn verhaal, keek hij toch nog wel even naar Barin, die met zijn ogen dicht zat te luisteren....

.... en naar Anja, die hem toeknikte.

"Nou ja" vertelde hij, "En toen ik mijn ei een beetje kwijt was geraakt en mezelf weer helemaal in de hand had, zag ik dat er een ijskar op het plein stond. Ik had het warm gekregen van het fietsen en zo'n ijsje leek me wel wat. Ik was meteen aan de beurt en de ijsman maakte even een praatje. Iedereen kent me, dus hij vroeg zo in het algemeen hoe het ging en ik hield me een beetje op de vlakke. Zei dat ik blij was een paar dagen rust te hebben op Vindigo om de kop leeg te krijgen."

Hij nam even een slokje van zijn water, voordat hij verder ging.

"In de tussentijd was er een groepje kinderen met een moeder om me heen komen staan. Zij hadden *ook* allemaal zin in een ijsje, maar moesten dus even wachten tot ik de mijne had.

Trekt opeens een van de jongetjes me zachtjes aan mijn hand en vraagt heel netjes...mijnheer Plisson, zou *u* nou op Aarde willen wónen, *al* de tijd, bedoel ik?

Het ventje, niet ouder dan een jaar of 6, keek me met zijn diepbruine ogen recht aan, die des te meer afstaken bij zijn roze geschminkte gezicht en zijn vlinderpak, compleet met antennemuts.

Ik moest me losmaken uit die blik, omdat mijn ijsje me werd aangereikt.

Met de prachtige kleurrijke ijshoorn, waar ik *echt* zin in had, wilde ik aan de kant stappen, zodat er plek was voor alle kinderen om hun smaken te kiezen.

Maar het jochie had al die tijd zijn blik op mij gefixeerd gehouden en verlangde duidelijk liever een antwoord van mij dan zijn ijsje.

De Aarde-en-Xermes-zaak hield hem kennelijk zeer bezig .

Hoe kon ik deze jonge fan dan teleurstellen door hem af te poeieren met een slap antwoord?

We keken elkaar een tijdje aan en *mijn* antenne zei me dat hij waarschijnlijk zelf half Aardling was.

Ik vroeg hem of dat zo was en ik kreeg een serieuze knik van zijn hoofd te zien.

“Ja, zei het jochie, spontaan, mijn vader is een interplanetaire ontdekkingsreiziger en had mijn moeder op Aarde ontmoet. Maar toen hij vorig jaar op mijn 4^e verjaardag zag hoe ik daar opgroeide, heeft hij haargevraagd of zij en ik mee wilden naar Xermes.”

“Wanneer is je verjaardag?” vroeg ik.

Meer om tijd te rekken en zijn vertrouwen te winnen dan dat ik het echt wilde weten.

“Op Aarde?” vroeg het jochie en ik knikte.

“Op 2 december!”

“Thierry!” riep de moeder die bij de groep was opeens hun kant uit....

” Wat voor een ijsje wil jij?”

Ik hield, verbaast, in een reflex mijn ijsje naar haar op ten teken dat ik voorzien was.

Tegelijkertijd riep het jochie:” Bananensmaak met smileysprinkles graag, mevrouw Doré”

“Heet jij *ook* Thierry?” vroeg ik toen maar, enigszins dommig, omdat dat wel duidelijk was.

“Ja, ik ben naar u genoemd!

Mijn vader is een groot fan van Impact en wilde zelfs graag *zelf* naar de Aarde, dankzij Anja en u.”

Kleine Thierry's ijsje werd gebracht en hij begon er met smaak van te eten, terwijl het ‘*toeval, toeval, toeval*’ door een stem als backingvocals in mijn hoofd rondzong.

En al *had* kleine Thierry het druk mijn zijn ijsje te hanteren, zijn ogen hield hij toch niet van grote Thierry af.

De vraag hing nog altijd in de lucht.

Een antwoord werd nog altijd verwacht.

Ik realiseerde me ondertussen dat ‘Impact’ wel een understatement was!

Zonder mij was deze jongen er helemaal niet geweest!”

Thierry keek Barin nogmaals aan, voor hij schoorvoetend en wat bescheidener verder ging.

“Ik had geen idee wat ik de jongen nou kon zeggen.

Ik *had* gewoon geen antwoord wat opgewassen was tegen deze eerlijke bruine kijkers die ik zo vol vertrouwen op me gericht voelde!

De jongen, ook half Xermiaan immers, had via de empathische band waarschijnlijk feilloos opgepikt hoezeer ik wel iets *wilde* zeggen, maar volkomen met mezelf in de knoop zat en geen idee had hoe het gesprek verder kon gaan.

Maar ja, met zo’n dappere vader *en* moeder, was ‘moed om grote beslissingen zelf snel te nemen’, hem kennelijk via de genen aan weerszijden meegegeven.

Terwijl het ijs van zijn kin droop, informeerde hij:

” Zou je willen weten wat *ik* zou willen?”

Echt *wachten* op het antwoord deed hij niet, want hij riep meteen erna gedecideerd uit:

” *Ik* ga later full time terug naar de Aarde en alle mensen daar de fijne dingen van Xermes laten zien!”

Gek genoeg was daarmee het gesprek ineens over.

Mevrouw Doré riep alle kinderen bij zich en ze vertrokken allemaal, zonder ook maar om te kijken, alweer in beslag genomen door wat anders.

Ik fietste terug naar huis, vol van de indruk die mijn kleine dappere naamgenoot op me had gemaakt en vond Anja in de tuin.

Pas toen ik geroepen had: "Wat me nu toch gebeurd is...moet je horen..." zag ik dat er net een grote vlinder bij haar vandaan vloog en liep het kippenvel drie rijen dik over mijn lijf."

De stilte die volgt is net zo rijk en levendig, als de stilte toen de geest uit de fles was gekomen.

Barin opende zijn ogen, waar een duidelijk diep geamuseerde twinkeling in te zien was.

Maar hij hield zijn stem verrassend goed in bedwang door slechts te zeggen:

"Zooooooo.. en *nu* zitten jullie hier bij *mij* aan tafel....."

Hoofdstuk 4: James Bond and the Blond Girl

Opgetogen, dat ze het eens waren geworden over de aanpak, vlogen ze na die week weer naar de Aarde.

Het was even een wat minder gebruikelijke move, want Anja zou bezorgd worden in Rotterdam en Thierry in Marconne, waar ze beiden aan donderdag 23 november 2017 zouden beginnen.

Een Aardedag zonder elkaars gezelschap, maar ach, weer gevolgd door een Xermesweek samen....

Thierry ging 's middags even langs bij een vriendin op het naburige kasteel, met een banketstaaf, uit Nederland.

Hij vertelde hoeveel plezier hij aan zijn muziek had beleefd en zijn band Impact.

OK, het was geen Def Leppard geweest, een zeer succesvolle band op Aarde.

En tja, als je het hem eerlijk vroeg *had* hij best meer succes met de muziek willen hebben....

Ach ja, hij was nu *bijna* 58, wat viel er nog te verwachten op het gebied van succes?

(*Reden om heel terloops even op te merken dat hij 2 december jarig is, maar echt geen cadeautje hoefde.....*)

Bij het afscheid maakte hij een geintje, over hoe leuk het zou zijn als die vriendin op het kasteel zich even 'kwaad' maakte en een boek zou schrijven met Thierry in de hoofdrol, als een undercover James Bond achtig persoon, met Anja als een fantastische Blond Girl aan zijn zij.

Die avond, bij de de-briefing aan boord van het warptoestel, om terug te keren naar Xermes, is Anja heel benieuwd.

"Is het je gelukt om de gecodeerde boodschap te herinneren *en* te verzenden?"

Ze keken er de beelden van die dag op de live-stream even op na en moesten lachen om het 'kijk-mij-eens-met-ster-allures-dansje' wat hij erbij geïmproviseerd had en midden op de Rue de L'Eglise ten beste gaf terwijl de overbuurvrouw in peignoir zich duidelijk afvroeg wat dit nu weer was.

Damcheck was blij het stel weer zo vrolijk op te pikken van een stint op Aarde.

De Xermes week *kroop* voorbij dit keer.

Zou de dame op het kasteel het gecodeerde bericht wel hebben begrepen?

Barin had het volste vertrouwen in deze setup uitgesproken, omdat hij aardig wat wist van deze dame op het kasteel, die *ook* Xermes invloeden in haar genenpakket had *en* zich de afgelopen 5 jaar had bekwaamd om non-verbale energetische boodschappen op te pikken uit de ether.

Bij de volgende de-briefing bij vertrek van de Aarde kon Anja melden dat er in ieder geval 'beweging' was, want de dame op het kasteel had haar om een foto van hen beiden gevraagd, om iets te gaan maken voor Thierry zijn verjaardag.

Dat klonk veelbelovend.

Hinze keek op.

Snapte er niet alles van.

Maar ja, na iedere Aarde dag een Xermes week..... dus Thierry's verjaardag was nog 'weken' weg!

En op de Aardedagen werd het 'Prime Directive' en de afgesproken 'vergetelheid' gerespecteerd als precies daarvoor.

Business as usuall.

Niemand op Xermes zal het zijn opgevallen dat er een *klein* tipje van de vergetelheid *heel even ietsjes* werd opgelicht.

Genoeg zodat Thierry in ieder geval zijn boodschap gecodeerd kon verzenden.

Nou ja..... *niemand*.....?

Een zeer dappere opmerkzame fan van een jaar of 5, vroeg 's avonds na de uitzending in bed aan zijn teddybeer of er niet iets anders-dan-anders was geweest.

Maar beer gaf geen antwoord.

Dus besloot hij zelf maar dat het anders-dan-anders was geweest *omdat* het over hun gezamenlijk verjaardag was gegaan.

En al snel was hij afgeleid door de vraag wat hij dit jaar *zelf* als cadeau zou krijgen.

En... wanneer hij eigenlijk jarig was, in Xermestijd gemeten.

En... hoe dat nou eigenlijk zat, met dat snelheidsverschil met de aarde.

De dame op het kasteel moest op zondag nog wel even gniffelen en zich erg op de tong bijten om *niets* over de undercoveroperatie los te laten toen Thierry even een CD kwam langsbrengen vanIMPACT(de Aardse versie) en hij zich afvroeg hoe het toch *kon* dat hij toch zo ontzettend moe was.....terwijl hij best goed geslapen had (.....dacht hij.....)

Hoofdstuk 5: 2 december

Hinze snapte er allemaal niet zoveel van en ook Damcheck kon weinig opheldering geven.

De trip was eigenlijk geruisloos verlopen zoals meestal, maar toch ook niet *helemaal* gegaan zoals anders.

Ze hadden beiden bij de check een knuffel van Anja *en* Thierry gekregen en het stel was net wat zwijgzamer dan anders geweest.

Zowel in woorden, als op de energetisch 'band' hadden de beide mannen het wat stiller gevonden dan gewoonlijk.

Niets om je ongerust over te maken, maar helemaal duidelijk was het ze niet waar die 'hug' nou vandaan kwam.

Ze gingen maar gewoon over tot de orde van de dag.....

Dat was voornamelijk wachten totdat het weer avond op Aarde zou zijn en het stel weer opgepikt kon worden voor de retourvlucht, naar Xermes.

Een beetje schoonmaken aan boord, een hapje eten maken een klein slaapje doen en af en toe een half oog op de live-stream beelden houden.... kijken hoe het gaat, voor alle veiligheid.

De Aardeochtend verliep rustig, zo te zien, met de gebruikelijke ochtendrituelen *en* een aardigheidje voor Thierry's verjaardag.

Als ze zin hadden, gingen ze samen lunchen.

Ach, daar was nog nooit wat bij fout gegaan, dus Hinze en Damcheck besteedden niet zo heel veel aandacht aan het geheel.

Op Xermes werd het materiaal van de live-stream echter met grote belangstelling gevolgd door Barin.

Hij had telepathisch contact gehad met zijn halfzus op het kasteel en wist dat er spraakmakende t.v. op het punt stond gemaakt te worden.

Hij had besloten dit allemaal maar eens vanuit zijn beste clubfauteuil te gaan bekijken.

Hij trok zijn witte kat op schoot, nam er een drankje bij en installeerde zich voor een marathonzending, waar de regie nog een harde dobber aan zou krijgen om dat mooi te monteren.. nadat ze van de schrik bekomen waren.

Hij had wel schik van de voorpret.

Hij had zo te zien ook geluk....

De deurbel ging in Marconne en dat *kon* zijn halfzus Dagne wel eens zijn, hoewel ze op aarde een andere naam had aangenomen.

Na alle verwelkomingen en felicitaties, gingen de drie met een drankje naar de televisiekamer.

Barin vond het altijd grappig om te zien hoe *toch* kleine Xermes details het leven van die twee op Aarde in hadden weten te glippen, ondanks de ferme grendels op hun vergetelheidmodules.

Die relaxbank had toch wel *erg* veel weg van de modellen die het stel op Xermes ook mooi vond en graag gebruikte.

En dat Thierry's band op Aarde *ook* Impact heette.... amuseerde hem wel.

Hij was wel dol op synchroniciteit en de grapjes die er door het onderbewustzijn naar boven komen.

Toen Dagne, op de haar bekende wijze met veel omhaal van woorden en grootse gebaren, het cadeautje presenteerde, zette Barin het geluid maar even wat harder. Zijn halfzus kennende zou ze de boodschap *echt* niet alleen maar op de deurmat leggen, met het risico dat het weg raakte of onvoldoende aandacht kreeg.

En inderdaad..... al snel hoorde hij haar voorlezen uit 'eigen werk'.

Barin wist dat hij nu heel erg goed op moest letten.

Als de man aan de knoppen in de studio en na-bewerking van muziek, was hij wel gewend dat timing soms cruciaal kan zijn.

Maar hij gunde zijn halfzus dat deze compositie echt tot in de perfectie werd uitgevoerd, nu zij voor een miljoenenpubliek op Xermes een kunststukje ziet zien, waar het arme stel in de relaxfauteuils nu (nog) even totaal geen weet van had, ook al *hadden* ze het zelf mee helpen voorbereiden!

Op dit moment wisten ze echt niet beter dan dat ze een cadeautje voor Thierry's verjaardag had gemaakt, wat ook leuk voor Anja was en deels een Sinterklaas surprise.

Barin hield zijn hand bij de knop van het speciale kastje en wachtte op het handsignaal wat zijn halfzus, miljoenen lichtjaren hiervandaan, hem zou geven....

Er terwijl ze zei:” Nu je ervoor kiest om in ieder geval op 1 bioritme te blijven lopen en je lichaam niet meer plaagt door het voedsel van twee planeten door elkaar heen te moeten verwerken, zal er toch een hoop stress uit jullie leven verdwijnen.” maakte ze het handgebaar.

En heel langzaam, om de stoppen van hun verstand niet te doen doorslaan, lichtte hij de sluier van de vergetelheid op tot aan de oranje lijn.

Hij zag Thierry verwart in zijn ogen wrijven en Anja licht met haar hoofd schudden totdat ze elkaar recht aankeken en met een wetende blik stevig omarmden.

Dagne, die ooit op aarde nog als ambtenaar van de burgerlijke stand had gewerkt, groeide in een soortgelijke rol van 'groot ceremonieel'.

Ze haalde een rol papier tevoorschijn uit haar mouw, met een groot zegel eraan.

“Thierry Plisson en Anja Eijssen.. zouden jullie deze verklaring willen voorlezen?”

Nu de vergetelheid even zo ver was opgeheven, wist Thierry wat hem nu te doen stond.

Met de Xermiaanse air en flair van een door de wol geverfde leadzanger van een succesvolle stadionband, kwam hij naar voren en las de tekst gloedvol met zijn warme diepe stem voor, terwijl Anja naast hem ging staan met een stralende glimlach van oor tot oor.

“Lieve Thierry, gefeliciteerd met deze belangrijke verjaardag die hopelijk heel erg veel impact op je leven zal hebben, met een cadeau waarvan ik wel zeker weet dat je hem *Out of this World* vindt.

Jij vroeg iets aan mij en ik hoop dat je het antwoord een waardevol cadeau vindt.

In jouw ogen zag ik mijzelf weerspiegeld.

Ik hoorde jouw vraag en wist dat jouw wil diep in mijn hart de mijne was.

Later.... is..... nu.

Dank je wel, wijze man, voor jouw impact!

Je hebt me zo moedig laten zien dat je het beste van jezelf en het beste van al je achtergronden, *niet* moet vergeten, *nooit* moet vergeten, maar altijd en overal moet delen en integreren in je dagelijkse dag, waar je maar kunt.

Lieve fans.....

Anja en ik hebben besloten het een tandje rustiger aan te gaan doen en eens te gaan zien hoe we onze Xermes achtergronden ook zinvol op Aarde kunnen integreren.

We hebben genoeg materiaal op Xermes achtergelaten om wel 10 Impact-bands een mensenleven lang voort te kunnen laten gaan met songs.

Onze producer heeft prima nieuwe zangers en zangeressen gevonden die met plezier dat stokje van ons overnemen.

Wat blijft , is de t.v. serie.

Volg ons gewoon en leer over andere culturen.

Vanaf nu zal het wel anders gaan, verwachten we, omdat we nu op Aarde ook *weten* dat we ook half Xermiaan zijn en hoe samenleven *ook* kan werken.

Hopelijk, omdat we vanaf nu fulltimers zijn op deze planeet, zullen we onze energie beter kunnen gebruiken.

Wat dat gaat opleveren?

Hoe welkom Xermiaanse inzichten zijn op Aarde?

Dat gaan we zien.

Mocht dat helemaal niet naar wens uitwerken... dan kunnen we altijd nog terug.

Maar voor nu, gaan we daar maar niet van uit.

Lieve Thierry...

Op Vindigo staat een huis, met uitzicht op de blauwe vallei, waar Anja en ik voorlopig geen gebruik meer van zullen maken.

Ga erheen met je ouders, groei er op tot de bijzondere man die er nu al in je schuilt.

Geniet van Xermes, totdat je voelt dat het jouw beurt is om hiernaartoe te komen en *jouw* dubbele roots hier dapper vorm te geven. “

Dan grapt Thierry, freestylend en zijn kijk-mij-eens-ster-allures-hebben dansje *nog* eens ten beste gevend, zwiepend met zijn haar los:

” De Aarde kan wel een *paar* Thierry’s gebruiken die op 2 december zijn geboren en dapper altijd hun beste beentje voor weten te zetten, undercover of niet, in vlinderkostuum met antennes of als....gelaarsde kat die iedereen voor het (ooglapje) houdt.”

Hij knipoogt.

“En een paar dappere Anja’s....”

jubelt Anja inhakend bij Thierry’s dansje.

Dagre pinkt lachend een klein traantje weg.

Barin houdt het ook niet helemaal droog. Een kleine stap voor een kleine man, een grote dappere sprong in een nieuw diepe

Hinze en Damcheck staan zich met stomheid geslagen af te vragen wat er nu van ze verwacht wordt, nu hun passagiers kennelijk niet van plan zijn om voorlopig terug te komen.

En kleine Thierry?

Die spreekt zijn beer even toe:

"Ha....! Ik wist het wel. Zie je het nou? Ik zei het je toch. Er was iets-anders-dan-anders!"

En... met zijn zonnebril bovenop zijn hoofd, danst hij zijn eigen versie van het kijk-mij-eens-sterallures-hebben dansje met zijn beer door de kamer, al zingend met de laagste stem die hij kan maken:

Thierry is COOOOOOOOOL, man.

Go GO Thierry Go Go...

Way to go.....

way to go.....

Om soepel de overgang te maken naar zijn lievelingsnummer van Impact:

Out of this world.

Hoofdstuk 6: de-briefing

's Avonds in bed, lekker tegen elkaar aan, kijken Thiery en Anja nog eens terug op alles.

"Vreemd hè, dat we hier nu de hele nacht blijven?"

"Nou, ach..", bekijkt Thierry het nuchter.....

"Alle nachten dat we hiervoor op Aarde naar bed gingen, gingen we daar zelfs van uit dat dat het geval zou zijn! Dus zo vreemd is het dan eigenlijk toch ook weer niet?"

"Denk je dat we ons leven op Xermes snel zullen vergeten? Hoe het was... de muziek, het succes, de band, de huizen, het eten, de harmonie....alles?"

"Nou" zegt Thierry, alweer buitengewoon praktisch, "*Dat* lijkt me nou niet echt in ons belang om daar al teveel van te vergeten, als we juist die fijne kanten hier willen gaan integreren in ons leven hier....

Maar ik geloof wel dat Barin de vergetelheid wel weer een heel klein beetje opschroeft als we slapen, omdat we anders nauwelijks zullen kunnen functioneren hier in de wereld.

Maar het boek blijft, zodat we het allerbelangrijkste niet *kunnen* vergeten!"

"Dat we nu *weten* dat we door miljoenen Xermianen gezien worden bij onze dagelijkse dingen, *idolen* daar voor hen zijn en *voorbeelden* zelfs ...

Zou dat veel Impact op onze leefstijl hebben, vanaf nu, denk je?"

“Hum.... filmen ze ons ook als we in bed liggen?”

.....

“Ben benieuwd of we dan inderdaad snel meer energie hebben”

.....

“Is het geen raar idee dat iemand, hier lichtjaren vandaan aan de schuiven van het mengpaneel van onze herinnering zit?.....”

.....

“Thierry.....?”

.....

“Thierry.....?”

Maar naast haar ligt een 58 jarige voormalige undercover rockster met de mond licht open, welverdiend te genieten van zijn eerste hele nacht slaap op Aarde in tijden....

Out of this World!

(-: